

2 Αυγούστου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ ΝΙΚΗΤΑ ΛΤΔ.,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 274/94)

Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Εκτελεστότητα — Απώλεια της εκτελεστότητας με την άσκηση ένστασης ή ιεραρχικής προσφυγής όπου προβλέπεται — Διαφορετική η κριθείσα περίπτωση εφαρμογής του Άρθρου 14(2) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96.

5

Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Ανάκληση — Αρχές δικαίου — Το θεμελιώδες στοιχείο του δημοσίου συμφέροντος — Το ζήτημα του χρόνου — Εύλογος χρόνος ανακλήσεως — Νόμιμη η ανάκληση οικοδομικής χαλάρωσης στην κριθείσα περίπτωση.

10

Η αιτήτρια εταιρεία προσέφυγε κατά της ανάκλησης συγκεκριμένων χαλαρώσεων που είχαν χορηγηθεί και αφορούσαν μεταξύ άλλων και τη δική της ακίνητη ιδιοκτησία.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

15

1. Σύμφωνα με τις καθιερωμένες αρχές του διοικητικού δικαίου, πράξη για την οποία υποβλήθηκε ένσταση ή ιεραρχική προσφυγή, σύμφωνα με ένα νόμο, χάνει την εκτελεστότητά της και συγχωνεύεται με την πράξη που λήφθηκε ή θα ληφθεί επί της ένστασης ή της ιεραρχικής προσφυγής η οποία είναι και η μόνη εκτελεστή και κατά συνέπεια η μόνη που μπορεί να προσβληθεί.

20

Στην παρούσα υπόθεση η απόφαση για χαλάρωση των προνοιών

25

5 της Κ.Δ.Π. 328/87 λήφθηκε με βάση το Άρθρο 14(2) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, εναντίον του οποίου δε χωρεί ένσταση ή ιεραρχική προσφυγή σύμφωνα με το Άρθρο 18 του ίδιου Νόμου, το οποίο εξειδικεύει τις περιπτώσεις στις οποίες χωρεί ιεραρχική προσφυγή.

10 Ως εκ των ανωτέρω, δεν επηρεάζεται το δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο αφού το Άρθρο 18 ρητά προνοεί τις περιπτώσεις στις οποίες μπορεί να ασκηθεί ιεραρχική προσφυγή. Το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή ούτε πρόωρη είναι, αλλά ούτε και η απόφαση έχει χάσει την εκτελεστότητά της.

15 2. Σύμφωνα με τις καθιερωμένες αρχές του διοικητικού δικαίου, η ανάκληση νόμων καθώς και παράνομων διοικητικών πράξεων επιτρέπεται φτάνει να σταθμίζονται η αρχή της νομιμότητας, της καλής πίστωσης και της υπεροχής του δημοσίου συμφέροντος.

20 Παράνομη είναι η πράξη η οποία προσκρούει σε κανόνα δικαίου ή θεμελιώνεται σε πλάνη περί τα πράγματα.

25 Οι πρόνοιες του Άρθρου 14(2) του Κεφ. 96 εν προκειμένω είναι σαφείς. Ο Νόμος παρέχει διακριτική εξουσία στο Υπουργικό Συμβούλιο για χορήγηση άδειας κατά παρέκκλιση των Κανονισμών μόνο για το δημόσιο συμφέρον. (Βλέπε επιφύλαξη πρώτης παραγράφου 14(2).)

30 Στη συνεδρία του όμως ημερομηνίας 4 Φεβρουαρίου 1993, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να εγκρίνει τη χαλάρωση με βάση τις πρόνοιες του Άρθρου 14(2) του Κεφ. 96, χωρίς να λάβει υπόψιν το δημόσιο συμφέρον. Από τα τεκμήρια που έχουν κατατεθεί δε διακρίνεται οποιαδήποτε αναφορά στο δημόσιο συμφέρον κατά την εξέταση της αίτησης, όπως εμφανίζεται από τα πρακτικά της συνεδρίας της Υπουργικής Επιτροπής, ενώ αντίθετα διαπιστώνεται ότι η βελτίωση της βιωσιμότητας της μονάδας έπαιξε σημαντικό ρόλο, δηλαδή το ιδιωτικόν συμφέρον.

40 Ως εκ της ανωτέρω διαπίστωσης, το Υπουργικό Συμβούλιο καθώς και η αρμόδια αρχή ενήργησαν παράνομα και κατά παράβαση του Άρθρου 14(2), αφού η επιφύλαξη του Άρθρου 14(2) ρητά προβλέπει ότι η εξουσία τους δεσμεύεται από το δημόσιο συμφέρον.

Τα γεγονότα εξ άλλου και με τα οποία υποστηρίζετο η χαλάρωση, δε συνηγορούν υπέρ της χαλάρωσης προς όφελος του δημοσίου συμφέροντος. Αντιθέτως, αποκαλύπτουν τις θετικές συνέπειες

που θα είχε η χαλάρωση για τον ιδιώτη.

3. Η ανάκληση παράνομης διοικητικής πράξης γενικά δεν είναι επιτρεπτή μετά την πάροδο μακρού χρόνου, όταν έχει στο μεταξύ από την έκδοσή της δημιουργηθεί πραγματική κατάσταση, η ανατροπή της οποίας θα προσέκρουε στην αρχή της χρηστής διοίκησης. 5

Η πρώτη απόφαση για παραχώρηση της χαλάρωσης εδώ λήφθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 1993. Στις 23 Μαρτίου 1993, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να ορίσει επιτροπή για τη μελέτη του θέματος και στις 15 Δεκεμβρίου 1993 αποφάσισε την ανάκληση της εν λόγω απόφασης. Στην προκείμενη περίπτωση, ο χρόνος ο οποίος παρήλθε μεταξύ των δύο αποφάσεων, έχοντας υπόψιν το σύνολο των περιστατικών της υπόθεσης, κρίνεται εύλογος. 10

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 15

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Economides and Others v. Republic (1978) 3 C.L.R. 230, 20

Strongiliotis v. Improvement Board of Ayia Napa (1985) 3 C.L.R. 1085,

Eskimo Manufacturers Ltd v. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 150, 25

Δημοκρατία v. Κασσέρα (1996) 3 Α.Α.Δ. 27.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου με την οποία ανακλήθηκε η εγκριθείσα παραχώρηση χαλάρωσης και η εξαίρεση από τις πρόνοιες της Τουριστικής Πολιτικής αναφορικά με την προσθήκη ορόφου σε υφιστάμενη πενταόροφη οικοδομή. 30 35

Παπαθωμά για Χρ. Δημητριάδη και Σία, για τους Αιτητές.

Ν. Νικολαΐδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση 40

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή οι αιτητές

ζητούν τις ακόλουθες θεραπείες:

- 5 “1. Δήλωση και/ή διακήρυξη του Σεβαστού Δικαστηρίου ότι η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου η οποία κοινοποιήθηκε στους αιτητές με επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Εσωτερικών ημερ. 26 Ιανουαρίου, 1994 και με την οποίαν ανακαλείται απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου γνωστοποιηθήσα στους Αιτητές με επιστολή ημερ. 10 19.2.93 σχετικά με εγκριθείσα παραχώρηση χαλάρωσης α) από τις πρόνοιες της ΚΔΠ 328/87 σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 14(2) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου και β) από τις πρόνοιες του Καν. 61Ε των περί Οδών και Οικοδομών Κανονισμών και εξαίρεση από τις πρόνοιες της Τουριστικής Πολιτικής αναφορικά με προσθήκη ορόφου 15 σε υφιστάμενη πενταόροφη οικοδομή (οργανωμένα διαμερίσματα “CRIELKA”) είναι αντίθετη προς το Σύνταγμα και τους σχετικούς Νόμους και κατά συνέπεια είναι άκυρη και στερημένη οποιουδήποτε νομικού αποτελέσματος.
- 20 2. Οιαδήποτε άλλη θεραπεία το Σεβαστό Δικαστήριο κρίνει δίκαιη υπό τες περιστάσεις.
3. Έξοδα.”
- 25 Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι σε συντομία τα ακόλουθα: Οι αιτητές είναι ιδιοκτήτες αδειούχας πενταόροφης οικοδομής στη Λεμεσό, η οποία χρησιμοποιείται ως οργανωμένα τουριστικά διαμερίσματα.
- 30 Με επιστολή τους προς το Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Εσωτερικών, ημερομηνίας 1ης Μαρτίου 1990, οι αιτητές ζήτησαν να τους παραχωρηθεί χαλάρωση όσον αφορά το ύψος και το συντελεστή δομήσεως σε σχέση με την επίδικη οικοδομή.
- 35 Ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Εσωτερικών ζήτησε τις απόψεις του Δήμου Λεμεσού, του Κ.Ο.Τ. και του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως. Το Τμήμα Πολεοδομίας και Οικήσεως, όπως και ο Κ.Ο.Τ., δεν σύστησαν την παραχώρηση οποιωνδήποτε χαλαρώσεων ενώ, αντίθετα, ο Δήμος Λεμεσού αποφάσισε να συστήσει τέτοια παραχώρηση χαλάρωσης.
- 40

Το Υπουργικό Συμβούλιο με απόφασή του αρ. 34.370, ημερομηνίας 1ης Νοεμβρίου 1990, απέρριψε την αιτούμενη χαλάρωση. Ακολούθως, το Υπουργείο Εσωτερικών με επιστολή του ημερομη-

νίας 22 Νοεμβρίου 1990 πληροφόρησε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη για την απόφασή του.

Οι αιτητές, με επιστολή τους ημερομηνίας 18 Ιανουαρίου 1991, επανήλθαν επί του θέματος, όμως αυτή τη φορά υπέβαλαν την αίτησή τους προς τον Υπουργό Εμπορίου και Βιομηχανίας. 5

Η αίτηση των αιτητών διαβιβάστηκε μέσω του Γενικού Διευθυντή Υπουργείου Εμπορίου και Βιομηχανίας προς το Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Εσωτερικών με επιστολή ημερομηνίας 13 Μαρτίου 1991, στην οποία αναφέρετο ότι το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας "... αντικρύζει ευνοϊκά την αίτηση αυτή ...". 10

Το Υπουργικό Συμβούλιο με απόφασή του με αρ. 35.458 ημερ. 2 Μαΐου 1991 απέρριψε για δεύτερη φορά την αίτηση των αιτητών. 15

Με επιστολή του ημερομηνίας 8 Ιουλίου 1991, ο Υπουργός Εμπορίου και Βιομηχανίας ζήτησε από τον Υπουργό Εσωτερικών να επαναυποβάλει την υπόθεση στο Υπουργικό Συμβούλιο. 20

Οι αιτητές με επιστολές τους, ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1991 και 4 Ιουνίου 1992, προς τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ζήτησαν από αυτόν να παρέμβει.

Ακολούθησαν διάφορα διαβήματα από το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας προς το Υπουργείο Εσωτερικών, με αποτέλεσμα το θέμα να προωθηθεί τελικά με Πρόταση προς το Υπουργικό Συμβούλιο στις 27 Ιανουαρίου 1993, παρά την αρνητική στάση του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως του οποίου οι απόψεις είχαν ζητηθεί. 25
30

Η Υπουργική Επιτροπή στη συνεδρίασή της ημερομηνίας 4 Φεβρουαρίου 1993 έδωσε την έγκρισή της. Ως αποτέλεσμα αυτής της απόφασης, η Επιτροπή Ξενοδόχων ενέκρινε τα υποβληθέντα σχέδια τα οποία προέβλεπαν τη δημιουργία τεσσάρων νέων διαμερισμάτων στην υφιστάμενη μονάδα οργανωμένων διαμερισμάτων. 35

Στη συνέχεια, οι αιτητές αποτάθηκαν στο Δήμο Λεμεσού και εξασφάλισαν την απαιτούμενη άδεια οικοδομής. 40

Το νέο Υπουργικό Συμβούλιο στη συνεδρία του ημερομηνίας 17 Μαρτίου 1993, μελέτησε, μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις που πήρε η προηγούμενη Κυβέρνηση σχετικά με χαλαρώσεις στο συντελεστή δόμησης σε ξενοδοχεία (έξι συνολικά) της περιοχής Λεμεσού

και συμφώνησε όπως Επιτροπή από τους Υπουργούς Εσωτερικών, Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξης, Συγκοινωνιών και Έργων, Γεωργίας και Φυσιικών Πόρων και Υγείας, μελετήσει την κάθε περίπτωση χωριστά και υποβάλει Έκθεση στο Συμβούλιο.

5

Η Υπουργική Επιτροπή στη συνεδρία της ημερομηνίας 14 Ιουνίου 1993 μελέτησε το θέμα και συμφώνησε να παρακληθεί ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας να γνωμοδοτήσει κατά πόσο οι ληφθείσες από την προηγούμενη Κυβέρνηση αποφάσεις είναι δεσμευτικές ή ανακλητές.

10.

Στη συνέχεια το όλο θέμα τέθηκε ενώπιον του Υπουργικού Συμβουλίου, το οποίο στη συνεδρία του στις 28 Ιουλίου 1993, αποφάσισε, μεταξύ άλλων, να ανακαλέσει για λόγους δημόσιου συμφέροντος την παραχωρηθείσα χαλάρωση.

15

Ύστερα από οδηγίες του Υπουργού Εσωτερικών η παράγραφος (γ) της πιο πάνω απόφασης δεν υλοποιήθηκε αμέσως και ορίστηκε Υπηρεσιακή Επιτροπή για περαιτέρω μελέτη του θέματος και υποβολή στον Υπουργό έκθεσης με εισηγήσεις για τους λόγους που θα μπορούσαν να επικληθούν για αιτιολόγηση της ανάκλησης, για περαιτέρω προώθηση του θέματος στο Υπουργικό Συμβούλιο.

20

Το όλο θέμα μελετήθηκε στη συνέχεια από την Υπουργική Επιτροπή στη συνεδρία της, ημερομηνίας 2 Δεκεμβρίου 1993.

25

Στη συνεδρία του ημερομηνίας 15 Δεκεμβρίου 1993 το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να ανακαλέσει την παραχωρηθείσα χαλάρωση, καθώς και τις υπόλοιπες πέντε οι οποίες είχαν παραχωρηθεί. Το Υπουργείο Εσωτερικών κοινοποίησε την απόφαση αυτή με επιστολή του ημερομηνίας 26 Ιανουαρίου 1994.

30

Οι αιτητές μέσω των δικηγόρων τους υπέβαλαν στις 8 Μαρτίου 1994 ένσταση για την ανάκληση και καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή στις 7 Απριλίου 1994, προτού λάβουν απάντηση στην ένστασή τους.

35

Η δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση προβάλλει προδικαστική ένσταση και ισχυρίζεται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, καθότι η προσβαλλόμενη απόφαση έχει χάσει την εκτελεστότητά της. Περαιτέρω ισχυρίζεται ότι είναι πρόωρη και ότι αποτελεί πολλαπλότητα της διαδικασίας.

40

Σύμφωνα με τις καθιερωμένες αρχές του διοικητικού δικαίου,

πράξη για την οποία υποβλήθηκε ένσταση ή ιεραρχική προσφυγή, σύμφωνα με ένα νόμο, χάνει την εκτελεστότητά της και συγχωνεύεται με την πράξη που λήφθηκε ή θα ληφθεί επί της ένστασης ή της ιεραρχικής προσφυγής η οποία είναι και η μόνη εκτελεστή και κατ'αυτό συνέπεια η μόνη που μπορεί να προσβληθεί.

5

Στην υπόθεση *Economides and Others v. Republic* (1978) 3 C.L.R. 230 το Δικαστήριο είπε στη σελίδα 235:

“It appears to be a well established principle of administrative law that an act or decision against which there has been lodged an objection, under the provisions of a Law, ceases to be of an executory nature, because it becomes incorporated in the subsequent decision determining the said objection and, therefore, it can no longer be made by itself the subject matter of an administrative recourse. Useful reference may be made, in this respect, to the decisions of the Council of State in Greece in Cases 628/1963, 2550/1965, 1564/1968, 145/1966, 889/1969, 2872/1969 and 883/1970.”

10

15

20

(Βλέπε, επίσης, *Strongiliotis v. Improvement Board of Ayia Napa* (1985) 3 C.L.R. 1085, στη σελίδα 1090, *Eskimo Manufacturers Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1993) 4 A.A.Δ. 150).

Στην παρούσα υπόθεση η απόφαση για χαλάρωση των προνοιών της Κ.Δ.Π. 328/87 λήφθηκε με βάση το άρθρο 14(2) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου, εναντίον του οποίου δεν χωρεί ένσταση ή ιεραρχική προσφυγή σύμφωνα με το άρθρο 18 του ίδιου Νόμου, το οποίο εξειδικεύει τις περιπτώσεις στις οποίες χωρεί ιεραρχική προσφυγή και έχει ως ακολούθως:

25

30

“18.-(1) Πας όστις -

(α) δεν ικανοποιείται -

(i) εξ αποφάσεως της αρμοδίας αρχής εκδοθείσης δυνάμει του άρθρου 3, 6, 9' ή

35

(ii) εκ διατάγματος εκδοθέντος υπό ταύτης δυνάμει του άρθρου 15' ή

(iii) εκ διατάγματος υπό ταύτης δυνάμει του άρθρου 15Α'

40

(β) ενίσταται εις σχέδια παρασκευασθέντα υπό της αρμοδίας αρχής δυνάμει του άρθρου 12,

δύνανται

Ως εκ των ανωτέρω, δεν επηρεάζεται το δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο αφού το άρθρο 18 ρητά προνοεί τις περιπτώσεις στις οποίες μπορεί να ασκηθεί ιεραρχική προσφυγή. Καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή ούτε πρόωγη είναι, αλλά ούτε και η απόφαση έχει χάσει την εκτελεστότητά της, γι' αυτό και η προδικαστική ένσταση απορρίπτεται.

Θα εξετάσω τώρα την ουσία της υπόθεσης.

10 Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι η ανάκληση της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου, ημερομηνίας 4 Φεβρουαρίου 1993, ήταν παράνομη και αξιώνουν την ακύρωσή της για τους ακόλουθους λόγους:

15 “1. Η απόφαση των Καθ'ων η Αίτηση είναι αντίθετη προς τον Νόμον, το Σύνταγμα και τις Αρχές του Διοικητικού Δικαίου.

20 2. Η απόφαση των Καθ'ων η Αίτηση ελήφθη καθ' υπέρβαση και/ή κατάχρηση εξουσίας και/ή κατά παράβαση των περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμων και Κανονισμών και των αρχών της καλής και χρηστής διοίκησης.

25 3. Η απόφαση των Καθ'ων η Αίτηση δεν είναι επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη.

30 4. Οι Καθ'ων η Αίτηση κατά την λήψη της απόφασης ενήργησαν κατά παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης και/ή επλανήθηκαν ως προς τον Νόμον και/ή τα πραγματικά γεγονότα και/ή δεν έλαβαν υπ' όψη τους τα ειδικά γεγονότα και/ή στοιχεία που αφορούν την συγκεκριμένη υπόθεση.”

Σύμφωνα με τις καθιερωμένες αρχές του διοικητικού δικαίου, η ανάκληση νόμιμων καθώς και παράνομων διοικητικών πράξεων επιτρέπεται φτάνει να σταθμίζονται η αρχή της νομιμότητας, της καλής πίστωσης και της υπεροχής του δημοσίου συμφέροντος (βλέπε Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο Α, Έκδοση 1992, σελ. 302).

40 Το πρώτο θέμα που πρέπει να εξετάσουμε είναι αν η πράξη, η οποία ανακλήθηκε, ήταν παράνομη. Παράνομη είναι η πράξη η οποία προσκρούει σε κανόνα δικαίου ή θεμελιώνεται σε πλάνη περί τα πράγματα (βλέπε Δαγτόγλου (ανωτέρω)).

Η πράξη η οποία ανακλήθηκε κρίνεται παράνομη για τους ακόλουθους δύο λόγους:

Οι πρόνοιες του άρθρου 14(2) του Κεφ. 96 είναι σαφείς. Ο Νόμος παρέχει διακριτική εξουσία στο Υπουργικό Συμβούλιο για χορήγηση άδειας κατά παρέκκλιση των Κανονισμών μόνο για το δημόσιο συμφέρον. (Βλέπε επιφύλαξη πρώτης παραγράφου 14(2).)

Στη συνεδρία του ημερομηνίας 4 Φεβρουαρίου 1993, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να εγκρίνει τη χαλάρωση με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 14(2) του Κεφ. 96, χωρίς να λάβει υπόψιν το δημόσιο συμφέρον. Από τα τεκμήρια που έχουν κατατεθεί δεν διακρίνω οποιαδήποτε αναφορά στο δημόσιο συμφέρον κατά την εξέταση της αίτησης, όπως εμφανίζεται από τα πρακτικά της συνεδρίας της Υπουργικής Επιτροπής, ενώ αντίθετα διαπιστώνω ότι η βελτίωση της βιωσιμότητας της μονάδας έπαιξε σημαντικό ρόλο, δηλαδή το ιδιωτικών συμφέρον.

Ως εκ της ανωτέρω διαπίστωσης, το Υπουργικό Συμβούλιο καθώς και η αρμόδια αρχή ενήργησαν παράνομα και κατά παράβαση του άρθρου 14(2), αφού η επιφύλαξη του άρθρου 14(2) ρητά προβλέπει ότι η εξουσία τους δεσμεύεται από το δημόσιο συμφέρον.

Ο δεύτερος λόγος που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η απόφαση η οποία ανακλήθηκε είναι παράνομη, σχετίζεται με τα γεγονότα τα οποία οδήγησαν στη λήψη της. Τα γεγονότα τα οποία παρατέθηκαν και με τα οποία υποστηριζέτο η χαλάρωση, δεν συνηγορούν υπέρ της χαλάρωσης προς όφελος του δημοσίου συμφέροντος. Αντιθέτως, αποκαλύπτουν τις θετικές συνέπειες που θα είχε η χαλάρωση για τον ιδιώτη.

Σύμφωνα με το Δαγτόγλου (βλέπε πιο πάνω στη σελίδα 307):

“Η αρχή της νομιμότητας, συνεπώς εφαρμοζόμενη, απαιτεί από την διοίκηση όχι μόνο να τηρεί το δίκαιο κατά την έκδοση των πράξεών της, αλλά και να ανακαλεί τυχόν εκδοθείσα παράνομη πράξη, αποκαθιστώντας έτσι την έννομη τάξη.”

Όπως ορθά είναι ο ισχυρισμός και των δύο πλευρών, η ανάκληση παράνομης διοικητικής πράξης γενικά δεν είναι επιτρεπτή μετά την πάροδο μακρού χρόνου, όταν έχει στο μεταξύ από την έκδοσή της δημιουργηθεί πραγματική κατάσταση, η ανατροπή της οποίας θα προσέκρουε στην αρχή της χρηστής διοίκησης. (Βλέπε Δαγτόγλου, πιο πάνω, στη σελίδα 310.)

Στην πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας στην **Κυπριακή Δημοκρατία ν. Αλμπέρτο Κασσέρα** (1996) 3 Α.Α.Δ. 27, ο Πρόεδρος κ. Πικής είπε τα ακόλουθα:

5 “Το εύλογο του χρόνου για σκοπούς ανάκλησης συναρτάται με το χρονικό διάστημα το οποίο διαρρέει μεταξύ των δύο αποφάσεων, καθώς και με τις συνθήκες και τα περιστατικά της υπόθεσης.”

10 Η πρώτη απόφαση για παραχώρηση της χαλάρωσης λήφθηκε στις 4 Φεβρουαρίου 1993. Στις 23 Μαρτίου 1993, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να ορίσει επιτροπή για τη μελέτη του θέματος και στις 15 Δεκεμβρίου 1993 αποφάσισε την ανάκληση της εν λόγω απόφασης. Στην προκείμενη περίπτωση, ο χρόνος ο οποίος
15 παρήλθε μεταξύ των δύο αποφάσεων, έχοντας υπόψιν το σύνολο των περιστατικών της υπόθεσης, κρίνεται εύλογος.

Η ανακλητική απόφαση η οποία προσβάλλεται προσδιορίζει τους λόγους δημόσιου συμφέροντος οι οποίοι την επέβαλλαν και
20 είναι οι ακόλουθοι:

“(ι) η σημαντική αύξηση του συντελεστή δόμησης συνεπάγεται αύξηση των κλινών, αύξηση της πυκνότητας και εντατικοποίηση της χρήσης της περιοχής, γεγονός που καταστρατηγεί τις πρόνοιες, σκοπούς και επιδιώξεις των πολεοδομικών ζωνών, και

(ii) η υπερσυγκέντρωση που δημιουργείται υποβαθμίζει την ποιότητα ζωής και τις ανέσεις στην περιοχή, από την άποψη της χωριτικότητας της παραλίας και της αύξησης της τροχαίας κίνησης.”

Οι πιο πάνω λόγοι δημόσιου συμφέροντος καθιστούν την απόφαση των καθ’ων η αίτηση πλήρως αιτιολογημένη και ως εκ τούτου ο ισχυρισμός των αιτητών για ανεπαρκή αιτιολογία απορρίπτεται.

Όσον αφορά τους ισχυρισμούς των αιτητών ότι ήταν απαραίτητο για σκοπούς έρευνας να ακουστούν πρώτα οι απόψεις των αιτητών και να προηγηθεί της ανάκλησης η διεξαγωγή έρευνας, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είναι και οι δύο ανυπόστατοι. Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι διεξήχθη εκτεταμένη έρευνα προτού ληφθεί η εν λόγω απόφαση.

Στην παρούσα περίπτωση το συγκεκριμένο δημόσιο συμφέρον υπερτερεί κατά πολλού από το συγκεκριμένο ιδιωτικό συμφέρον και δεν υπάρχει άλλος τρόπος προστασίας του δημόσιου συμφέροντος λιγότερο επαχθής από την ανάκληση.

5

Έχοντας πει όλα τα πιο πάνω έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί για όλους τους λόγους τους οποίους έχω παραθέσει.

Η προσφυγή απορρίπτεται, χωρίς έξοδα.